

Theater

Hoe druk en toch onlijfelijk
lopen zij met de lucht van toneel
in hun baarden! Hoe zij gebaren
dat zij ter plekke een leven baren
dat kwekt vanuit hun gewaden,
dat ruist langs de geduldige planken!

In een plot vol haken en ogen
over het al dan niet bestaan van God
blazen zij tonen van mededogen en hoon en
wat wij horen is zeven konijnen in een hok.

Een komt naar voren en zegt:
'Ik ben Laërtes, mij werd mijn zus ontroofd,'
en denkt: 'Ik ben Jan van den Abeele
en het sneeuwt in mijn hoofd.'

Gemelijk snikt Ophelia,
een kip die haar keel nog schraapt
en dan verdrinkt in het kwaad.

Horatio struikelt over zijn claus
door spraaklessen behekst.
Benauwd voor een dood zonder applaus
verzwikt hij zijn tekst
en slaat op zijn geschminkte flanken.

In de kleedkamer kust Claudius een ledenpop.
Polonius leest *Het Volk* in de coulissen.
Fortinbras staat nog –hij komt pas later op–
tegen het Belfort te pissen.

De stramme cadensen, de norske klanken,
elke dag voorlopig bedaald!
Nooit raakt de Eerste Speler van de kaart,
hij komt naar voren en denkt: 'God zij dank
ben ik niet wie ik ben. Geef mij een rol,
een naam, dat ik nooit mezelf ken.'

Hoor de wind in de zeilen van karton.
Zie de bloesems van het polyestergras
en hoe op haar bloedschuldig matras
de koningin ligt te geilen.

Gelukkig wordt al dit luchtig liberaal
geprevel om het uur verpletterd en
vermaald door het gebeier van de
klokken uit de Sint-Baafskathedraal.

En wie komt daar naar voren en zegt:
'Eindelijk is de dag gekomen,'
en zegt tot zijn moeder op de eerste rij:
'Eindelijk, mama, is de dag voorbij?'

Hij, Prins Hamlet, stotterende forens,
hinkende wensdroom, een veracht en
bemind, luizig, uithuizig weeskind
dat, al dalen wolken van slaap uit de nok,
blijft stinken tot in lengte van nachten,
tot de laatste tijd voor het danken.

(uit: *Gedichten 1948-1993*, De Bezige Bij, 1994)